

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1867-07-16)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1867-07-16)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 542. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000171.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Houstrup, Jens Christian , *Breve fra og til C. Hostrup,*

*C. Hostrup til L. Mynster.
Hillerød, d. 16. Juli 1867*

Kjære Ven!

Jeg forstaaer dig ikke. Skulde jeg sende Martensen mine Prædikener? det er aldrig i mit Liv faldet mig ind. Jeg har ikke sendt dem til s. 543 Grundtvig eller nogen af de Grundtvigske Præster, uden min Ven og forrige Nabo, Møller i Sejling. Jeg forstaaer ikke den Betragtning; skal Martensen staae mig nærmere, fordi han er min Øvrighed, end personlige Venner? Klar mig den Sag? Jeg sender aldrig mine Bøger til andre end til dem, om hvem jeg troer, at de bryde sig om dem, og jeg har aldrig troet, at Martensen vilde betragte mine Prædikener med andre Øjne, end en Lærer ved en Skole betragter sine Disciples Stile. Med andre Ord: i Embedsforhold er jeg Martensens Undergivne, men som Forfatter staaer jeg selvstændig, og det er urimeligt at kalde det en Plathed, at jeg ikke sender Vennegaver til Biskop Martensen, som ikke er min Ven og heller ikke vil være det. Jeg hader ham naturligviis slet ikke, som du synes at mene; jeg har ikke glemt, til hvor megen Glæde han, trods mit ufilosofiske Hoved, har været mig i Studenteraarene, og jeg har for faa Aar siden udtalt min Tak derfor til ham selv; men der er ingen Sympathi imellem os. Hans Prædikener er — hvor gode de kan være for andre — i det Hele ikke for mig. I sin Fornemhed og sit Hofmandsvæsen er han mig inderlig imod. Du kan trøste dig med, at han heller ikke kan lide mig, og vi har lige lidt Ret dertil begge to. —

Hvad du skriver om W. tiltaler mig, og jeg vil gjerne tage mine strenge Ord tilbage, da jeg holder af ham. Jeg meente det da heller ikke s. 544 saa slemt, som det — nedskrevet i en Hast — kom til at see ud. Heller ikke mener jeg det slemt med Martensen; jeg er snarere tilbøjelig til at betragte ham (i Bispekaaben) som en komisk Figur, der troer sig kaldet til at agere Forsyn, men er Studerekammerets Mand og derfor denne i og for sig overmenneskelige Opgave mindre voxen end de fleste. Det er min Overbeviisning, at hvis Folkekirken gaaer i Stykker, saa er det for en stor Deel hans Skyld, hans Blindheds og Myndigheds Skyld. Men, at han er en Mand, som er udrustet med store Gaver, veed jeg jo meget godt, og at han personlig er en troende Christen, har jeg aldrig draget i Tvivl. Dog — jeg skal lade ham være i Fred — jeg vil ikke rakke ham ned — fortæl mig blot, hvorfor jeg skulde have sendt ham mine Prædikener?

Din
C. Hostrup.